

בס"ד

שלחן היראה

והוא שלחן ערוך בכל טוב
להלך בעצת רבינו ז"ל

פרשת בשלח

ה'תשע"ב

לתגובות להארות והערות
ולקבלת העלון באימייל שלכם
shulchanhayirah@gmail.com

תמצית הדברים

"שמע ישראל", שמע ותתחדש להאזין ולשמוע באמת שאתה הוא הישראל שמדברים ממנו ושה' הוא באמת אלוקינו הוא יושיענו והוא יהיה אחד על הכל. השמיעה תלויה בלב ושם צריך להכניע את היצר הרע שבצד השמאלי שממנו יונקים כל הע' אומין שמבלבלים את האמונה במדותיהם הרעות שבלבנו. להכניע אותם צריך להמשיך את לשון הקודש משרש קדושת ישראל לקדש את הלב השומע. קדושת ישראל משרשם וחיות לשון הקודש המכניעה את האומות ושטותם, נמשכים מהצדיק המופלג שנכלל בשם ה' והיה בזה העולם ותיקן כבר לשון התרגום בשלמות ויכול להשפיע לכל איש ישראל כפליים יראת שמיים שהיא פנימיות האמונה. ע"י ההתקשרות אליו יכול לזכות כל אחד לקרוא קריאת "שמע" באמונה אמיתית ובכונה. כמו שקריאת "שמע" היא הכנת האמונה לתפילת העמידה כך קריעת ים סוף היא הכנה לקבלת התורה. גולת הכותרת היא אכילת ישראל באמונה שע"י זה נעשה יחוד קב"ה ושכינתא פנים בפנים. הקב"ה רצה שנתקרב אליו ע"י סיבות וסיבובי אמונה ולכן המשיך את אורו לתוך הסיבת הסעודה. וצריך לזה הרבה אמונה כדי לזכות להעלות הקדושה המלובשת שם ולא להיתפס בלבוש ובסיבה. ועל זה סובבת עבודת יומו של איש הישראלי בכל יום מערב וחצות לילה ועד אור הבוקר הבוקע בתוך קריעת ים סוף שאומרים בכל יום וקריאת "שמע" ותפילת העמידה. וכל זה כדי להמשיך כוחו המכניע של צדיק האמת שיכול להפוך את לב איש הישראלי להיות אוכל באמונה ומוסיף חידוש בלשון הקודש המכניעה את כל האומות לכבד את שם ה'. ה' יצילנו ויושיענו ב"ב אמן.

הרחבת הביאור

פינו את הפסוק הזה. את הענין הקדוש והנורא שה' הוא אלוקינו והוא אחד. היינו בתוך ציווי השמיעה מוחבא ציווי הדיבור. כי חז"ל למדו "השמע לאזנך" היינו אתה צריך להשמיע ולא תעזור השמעה של איש ישראל אחר אלא אתה דוקא רוצה כך הקב"ה שתשמיע בפיך לאזנך את האמת העמוקה והנוראה הזאת. גם ביום וגם בלילה. כל יום.

אם נעצור רגע ונתבונן, זה מדהים. ה' יתברך בכל הודו וכוחו וגבורתו וחכמתו כביכול, כי כל התאורים האלה עליו יתברך הם רק בהשאלה בקושי, רוצה שאנחנו נאמר בפינו. זה רצונו. ושנשמע באזנינו. ולא רק שזה רצונו אלא תמורת

"שמע ישראל ה' אלוקינו". הצעקה הקדושה הזאת שיצאה מפי ישראל לאורך כל הגלות בכל מיני מצבי איום ואבדן. ולעתים נמתק הדין ולעתים לא. אבל ידוע שאפילו כל מיני יהודים שבאופן רגיל וקבוע כופרים באמונה, בכל אופן במעשה אם לא בדיבור ואפילו אלה שכופרים בדיבור, לעתים יקרה בעולם שיזעקו גם הם אל ה'. כי הפסוק הזה הוא סוד גדול ועמוק ולא במקרה תפס את מקומו בכל קצוות ודורות ישראל להיות יסוד שרש היהדות.

"שמע ישראל". התורה מצוה אותנו על השמיעה. ע"פ ההלכה פעמיים ביום דאורייתא אנו מצווים להשמיע לאזננו ע"י

זה הוא מוכן לתת לנו הרבה מאד. כי מובא בתיקונים שר' אלעזר שאל את אביו ר' שמעון איך יכול להיות תנועה אצל ה' יתברך שהרי לא שייך תנועה אצל מי שהוא אין סוף והוא מכיל את הכל. וענה לו ר' שמעון ה"עיר וקדיש", שאל תתפלא על זה כלל כי בכל שבת אנו פונים לה' בקדושת מוסף "ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו" היינו פניה ותנועה, וכל זה ע"י "פעמיים באהבה שמע אומרים". ממילא תבין עומק הקריאת "שמע" ומה היא מעוררת אצל ה' יתברך.

ו"שמיעה תליא בליבא". ו"בינה ליבא ובה הלב מבין". היינו השמיעה היא בינה והתבוננות עמוקה שבתוך הלב לשמוע את הענין הזה שמאיר הפסוק באור התורה ולהכיל אותו "בכל לבבך" כמו שמפרשת התורה אח"כ. כי בלב יש שני צדדים ימיני ושמאלי. ורבינו מביא בתורה ס"ב שהימני הוא ידיעת ה' והשמאלי הוא הסתרת הידיעה. וזה ציווי התורה "בכל לבבך" היינו תכניע את הצד השמאלי אל הימני ושניהם יחד יהיו כלי לשמיעה הנ"ל. כי בלי השמאלי השמיעה לא שלימה וכל שכן עם השמאלי ח"ו מתגבר על הימני. כי אז נסתרת ידיעת ה'.

ואי אפשר לשמוע באמת ואי אפשר לקיים המצוה בשלמות. ובלי השלמות אי אפשר לעורר הפניה והרחמים הנ"ל ע"י קריאת "שמע". (ובכל אופן מצוה היא מצוה ופועלת את פעולתה רק כשאדם רואה כמה הוא רחוק משלמות הוא מתחיל להבין עד כמה הוא תלוי ברחמי ה' בכל רגע ועד כמה הוא צריך התקשרות אל צדיק האמת שיכול להעלות כל התפילות וכל המצוות וכל נקודה טובה וכו').

ומובא באר"י בכוונות "שמע", שהם שני מילים. שם עיי"ן. היינו שאות ע' מרמזת על תקופת העיבור עת היו נשמות ישראל עוד בזמן העיבור בהתחלת תיקון שבירת הכלים ושם היו מחולקים לשבע סוגי נשמות וכל סוג מתחלק לעשר ספירות והיו שם באיחוד גדול וחוו שם הארת אור התיקון ע"י יחוד אבא ואמא ששרשם חכמה ובינה והיו אז בחי' נפש ישראל בחי' "שבעים נפש" בני יעקב, שהם מאוחדים ומקבלים את אור האמת. ובקריאת "שמע" הכוונה ע"פ תורת האר"י לעורר המקום הקדוש הזה של העיבור מחדש. במלת "שמע" בכוונתה "שם עיי"ן". כדי שיושפע לכל אדם מישראל אור ההתבוננות שתלוי בבינה כדי שיהיה לו כלים להתבונן במשמעות הפסוק הזה שצריך לו אור עליון מעלמא דאתי בכל יום כדי לחזק הלב שיאיר לו אור הפסוק הקדוש בעולם הזה המגושם.

וכנגד השבעים נפש שהם שם עיי"ן, יש כידוע שבעים שרשים של האומות ולשוונותיהם הלועזים ומדותיהם הרעות. וצריך לחזק העין והלב שיהיו בבחי' "עין המשפט" שיהיה להם כח המשפט להכניע המשפט המעוקל והשקר הגמור של האומות. וכן להאיר אור מחדש בלב כנגד זנותו ומשיכתו אחרי העינים והתאוות שבצד השמאלי שמסתיר את הידיעה וממנו יניקת האומות. לכן בכל יום כדי לקיים "בכל לבבך" שהוא תנאי לשמוע הקריאת "שמע" צריך לחזור לשרש ישראל שבעיבור הבינה, ששם הוא עדיין לפני ההתמודדות עם הרע וההסתרה ולשם נשוב ברננה אחרי נצחון הבחירה והתיקון השלם כבני חורין ובוגרים בעלי מצוות, ולהמשיך משם כח ואור להכניע

הרוח שטות שבאומות שנדבקה בנו בעוונותינו הרבים ולכפות אותה לקבל אורה העצום של האמונה בה'.

וזה ה"שם עי"ן" הוא כולל הרבה. כי מתוך שהוא כולל את עיבור ישראל באחדות הוא כולל גם את כל תכלית לידת נשמות ישראל וכל מה שצריכים לעבור בעולם הזה. לרדת מרום המעלה שבעולם הנשמות ולעזוב את הבינה הקדושה שהחכמה מפרנסת אותה בכל יום באור אין סוף ולכנוס פעמיים במקום צר דחוק חשוך עם ריח רע עד שמתעוררת כאן הנשמה בגוף חדש. וכל מיני פרצופי יהדות עמוסים סבל ויסורים כשלונות והתחזקויות אומרים לה "מזל טוב" "מזל טוב". ובאמת עיקר התנאי לקבל את הכוונה הקדושה הזאת שתאיר באמת ולא תהיה רק כוונה טכנית בלי חיים הוא שלא תהיה מחלוקת בלבך כלל. לא מצד השמאל החולק ולא מצד אף אדם מישראל. ולא מספיק שאתה לא תחלוק על איש ישראל אלא אפילו אם אתה צדיק וישר ואוהב ישראל רק יש מישהו שחולק עליך בגלל גסותו ועכירות דמו גם כן יפריע מאד לכוונה הנ"ל לפעול בשלמות התעוררות עולם העיבור להאיר בלבך. ראה כמה נדיר וכמה יקר לב יהודי צדיק היכול לקרוא קריאת שמע בכוונה שלימה. וראה כמה חמורה היא המחלוקת על יהודי אפילו בדקות ובפרט על מי שיכול להכיל אור הקריאת "שמע" בכוונה והבן למה דוקא על אלה דוקא הבעל דבר יותר מכל מכוון את אש המחלוקת בליבך.

ואע"פ כן, ענין השמות הנמשכים משם, מעולם העיבור, שהם בעצם שמות כל הדברים שבבריאה. כי ע"י תיקון שבירת הכלים שנמשך מהעיבור נבראה

כל הבריאה, לכן כל תיבה קדושה שנקראת בשם ואפילו שהיא לא שם ה', (כי למשל בהלכות כתיבת סת"ם בלשון הקדמונים כל תיבה שבתורה נקראת שם), יש בה כח, אם יעיין בה איש ישראל בעין האמת כפי בחינתו, לקשר אותו אל התכלית האמיתית ואל תיקונו הפרטי ואל ישועת ישראל הכללית. וזה כח לשון הקודש שנאמר בה "כל מקום שתמצא גדר ערוה תמצא שם גדר קדושה" כמו שרבינו הקדוש מביא בתורה י"ט.

כי ע"י לשון הקודש הנמשכת מקודש היינו חכמה כמובא בתורה כ"א והופך אורה ומצתמצם היינו "גדר קדושה" לאותיות ותיבות בעיבור הבינה כידוע, ששם שרש האותיות, מכניעים "ערות דבר" היינו שרש המידות רעות של הע' אומין. שהיא אש תאוות הניאוף והמשגל המתחדשת ומתלכדת מכל כוח האומות והשפעת מזלם וכוכביהם ואיסוף כל רעתם ע"י כוכב אחד העולה בערב שבת כמובא ממאמר הזוהר בתורה י"ט הנ"ל בתחילתה. וע"י "אשה יראת ה'" היא לשון הקודש נמשכת קדושת אש הכנעתה. ובהכנעת הכוכב המאסף הכולל כל הע' אומין תלוי כל גילוי לשון הקודש וישועת ישראל בעולם הזה. וזה סוד רחיצת חמין בערב שבת עיין שם בתורה י"ט הנ"ל.

ועליית לשון הקודש בעולם הזה היא ע"י הבאת חידוש בלשון תרגום. היינו לקדש עצמו במותר לו עד שיהיה נקי אפילו בשוגג מכל ריח רע. וזוכים לזה ע"י הרבה הרבה התבודדות בלשון תרגום היינו שידבר ויספר לפני ה' בלשונו הפשוט בדיבורים פשוטים את כל מה שעובר עליו בענין הע' אומין ותאוותיהם הרעות ומתוך התקשרות לצדיק האמת

שיכול לקחת את הדיבורים האלה ולהעלות את הזדונות לשגגות ואת השגגות לזכויות בכח לשון הקודש הקדושה שלו שכבר תיקן וחדש בעולם הזה והפך הרבה לשון תרגום לקדש והביא חידוש עצום בלשון הקודש ונקרא "עושי דברו לשמוע בקול דברו" ויראתו עצומה מאד ויכול לעזור לאיש ישראל ממקומו.

ועיקר מה שעוזר הצדיק האמת מעבר לתיקון הזדונות והשגגות הוא שיש לו אוצר של יראת שמיים שיכול להשפיע יראה לכל אחד שרוצה באמת. עד שיהיה לו כלי להכיל את לשון הקודש בעצמו ולהכניע ערוות דבר שבלבו. ואז יוכל התלמיד לקרוא "שמע" בכוונה והכנעה גדולה ולהכניע הע' אומין ולקבל אור האמת. ובזה נכנס ונבין הכוונה השניה שבפסוק, אליבא דהאר"י הקדוש זצ"ל זי"ע אמן. כי במלת "שמע" כפשוטו צריך לשמוע את זה שאנחנו "ישראל". היינו "שמע ישראל". שמע שאתה ישראל. כן. צריך להשמיע לעצמך מאד שאתה הוא הישראל שמדברים ממנו שבו תלויה גאולת כל העולמות.

כי עיקר הבלבול שמבלבלים האומין בפנימיות התאוות והמשפט המעוקל הוא, שאין תקוה ח"ו לישראל והוא בחי' נפילת החן של ישראל המובא בתורה א'. והוא הוא קליפת עמלק ימ"ש שעומד בשרשן של האומות והוא "ראשית גויים" ומנוול ומלכלך את יופי תפארת נפש ישראל בהרהורים רעים וסכסוכים וקטרוג ויאוש וכל דבר רע. ועיקר רצון זדונו הרע הוא להרחיק את הלב מאמונה בצדיק הזה שיכול לתקן. וזה כוונת האר"י שצריך לכוון במלת "ישראל" על אלה הצדיקי

אמת ששורה עליהם הא-ל בדבקות תמיד. והם הם אותה ההארה שנשפעה לכלל נשמות ישראל בעת עיבורם הקדום שבבינה. כי נשמות הצדיקים נמשכות מהנהר המשקה את הגן הוא האור המאיר לבינה בזמן העיבור משרשה שבחכמה העליונה להחיות כל נפשות עיבורה.

וצריך כל אחד מישראל לכוון שיעורר באור העיבור הקדום את אור הצדיק המחיה את הבינה את ה"שם עיי"ן". כמובא בתורה ס"ז תנינא שהצדיק נכלל בשם ה' והוא מחיה את הארת שם ה'. וכל זה ע"י שנכלל בזה הנהר שהוא יסוד הפשוט שכולל כל הארבע יסודות הנפרדים ויוצאים מיסוד הפשוט. ומשם מזאת הפרידה מתחיל להשתלשל כח הרע שבשמאל שבצד הלב השמאלי המסתיר את ידיעת ה' כי שם התחלת שרש הפירוד. ולכן יש כח לצדיק האמת שנכלל בשרשו שבנהר היוצא מעדן להכניע הרע כי הוא ממשיך את חיות ראשיתו.

וישראל הקוראים קריאת "שמע" באמונה פשוטה מעוררים את אור הצדיקי אמת הנקראים "ישראל", היינו ששורה עליהם שכינת הבורא ויש בכחם להיות נמצאים בהיכל המלך, וע"י זה יש בכח ישראל פשוט הנקרא ישראל על שם הצדיקי אמת להאמין ש"ה' אלוקינו". רק שלא יחלוק ולא יעקור את עצמו ח"ו משרש השפע היהודי ולא יפגום בו בטפשות לב ובגאות גסה. כי הצדיקי אמת ממשיכים בכל יום התחדשות האמונה הזאת ללב ישראל וכל הרוצה ליטול יכול ליטול מלא חפניים אמונה. רק יתבונן בליבו איך יש בפסוק הזה פלא שאם מכניס בו הלב בעין פקוחה באמונה מאיר שם אור הצדיק והפסוק המופלא הזה

קושר אותנו בבורא יתברך בעצמו בכח הצדיק הנכלל בשמו ומודיע שה' יתברך בעצמו הוא אלוקינו הוא מושיענו הוא גואלנו הוא יושיענו ויגאלנו שנית. הוא בעצמו. בכבודו, שהוא הכנעת עמלק ימ"ש, ובעצמו שהם התגלות אור הצדיקים הדבקים בשמו וכך אכן יהיה ב"ב אמן.

[ויש בזה עבודה גדולה ונפלאה מאד לכל מי שחפץ ללבב את ליבו אל הבורא בכח הצדיק. כי כאשר עומד בשדה בהתבודדות ומעלה על שפתיו אחד המושגים של לשון הקודש או אפילו מושג של תורה שבע"פ ובפרט תורת הצדיק תורת רבינו הקדוש שהיא בנויה ומיועדת בפנימיותה לזה, ומתחיל לשוחח לפני ה' על המושג. ולספר כל ליבו עליו. ולטעון טענות טובות ואמתלאות וכל מיני מליצה קדושה היינו להמליץ על עצמו ששייך מאד שה' יתברך יזכה אותו למושג הקדוש הזה או למדה הטובה. כי ה' רחמן ואוהב ישראל ורוצה בתשובה וכבר ריחם עליו הרבה וכו' וכו' כל אחד לפי פרטיות היחסים שבונה באמונתו עם ה' בתוך ההתבודדות. ומתחנן ורוצה בזה מאד לפניו יתברך, ע"י זה באמת יזכה.

כי הצדיק לוקח את הדיבורים ובונה איתם היכלים. ומליץ עליך ועל מליצתך. וזה בנוסף לכל הצעקות והזעקות שלפעמים צריך להקדים כדי לבנות בכלל את הדיבור שיהיה באמונה. ואפילו אם רואה שאין לו רצון, רק רוצה שיהיה לו בזה רצון, כי יודע ומאמין בליבו שיקר מאד רצון בזה, גם כן יכול לבקש על רצון ולספר לפניו יתברך על זה ולהצליח. כי אפשר לפניו לספר הכל. והוא הוא הלשון

תרגום שמכוון בתורה י"ט הנ"ל ע"פ ביאור הליקוטי הלכות. והוא שמתרגמים את שטות הלב להעלות הטוב המלוכש בו לרצונו יתברך בכח התקשרות הדיבורים בצדיק האמת.

למשל אם אחד עומד ואומר לפני ה' רק תיבת "שבת". וחוזר עליה כמה פעמים "ריבונו של עולם שבת קודש". ומתחיל באמת לספר בלשונו כמה הוא רוצה וחפץ בקדושת שבת וכמה היא רחוקה ממנו. וממשיך לספר מה קורה איתו בשבת וכל מועקותיו וכל תודותיו. יכול לזכות לפלאי פלאות והוא בדוק ומנוסה. ויכול לפרוץ לפתע בבכי תמרורים שלא חלם להגיע אליו כלל. ויכול לקבל עצה ואמונה מפליאים ומפתיעים. כי בעסקו הזה הוא מעורר כח הצדיק להעלות התרגום אל הקודש וכל תרגום שאינו רע היינו שכוונתו לטוב אפילו שמדבר מרע רק שרוצה להציל ולקרב נפשו אל הבורא יתברך, ע"י זה, הצדיק עושה פלאות ומכניע האומין ועמלק בכח שיחתך ואתה תזכה מזה לישועה גדולה].

ובאמת ה' הוא אלוקינו הוא מלכנו ונתן לנו את תורתו תורת אמת ונותן לנו בכל יום כח להתחדש בתורה מחדש. ובפנימיותה להתחדש באמונה הקדושה. ובאמת יבוא היום והוא יהיה אחד על כל העולם וידעו כל יושבי תבל כי אין עוד מלבדו כלל וכלל ויכבדו לשמו. ויראתו תרעיד ותשמח לב ישראל עד שיזכו לתפילה באמונה שלימה, מלאה בפנימיותה ביראה קדושה ועילאה שמושכת וממשכנת שלום נפלא בעולם הזה. אפילו אצל גויים ובעלי חיים כמובא בנבואת הפסוקים "וגר זאב עם כבש וכו'". ובתפילתם יתקנו ישראל כל העולמות

מכל הפגמים והחטאים וכל הזדונות יהפכו זכויות בכפל כפלי כפליים ותהיה שמחת אין קץ עם כלים קדושים לקבל אותה. ולעמלק ושטותו לא יהיה שום זכר כי ימחהו ה' יתברך בשלמות בכבודו.

אבל עתה אם נתבונן כל אחד ביומו ובענינו ובעבודתו, אנחנו רחוקים מאד. ולולא רבינו הוציא מפיו בשאגה "כי אין יאוש בעולם כלל", מי יודע מה היה קורה. ומי שלא מאמין שדיבורו הנ"ל של רבינו מקיים ומחזיק את העולם, ה' ירחם עליו ויעזרהו לזכות להתקרב לקיים קריאת "שמע" בתמימות ובאמונה. וכל אחד יודע בליבו כמה קשה לכנוס באמונה באמת וכמה ניסים צריך על זה. ועיקר האמונה ע"י תפילה בכוונה והתקרבות לצדיקים אמיתיים באמת. הן ההתקרבות שתהיה באמת שאז תוצאתה שפלות עצומה ובטחון ושמחה והן שהצדיק יהיה אמת שאז התוצאה היא תיקון אמיתי ותפילה בכוונה ואהבת ישראל באמת.

ומובא באר"י שם, שכל ענין קריאת "שמע" הוא רק הכנת האמונה כדי לבוא אל תפילת העמידה שאז ממש מעוררים היחוד וממשיכים השלום שבתוצאת היחוד ב"שים שלום" בחי' שלום בית אמיתי שממשיך ה"ראש בית" שבתורה ס"ז תנינא הנ"ל לשכינה הקדושה ושפע טוב לכל הצאצאים. וע"י זה השפע שמשתלשל, אחרי נפילת אפיים ועלייתה העצומה אל אור האין סוף בהכנעה גדולה, בכמה דרגות של השתלשלות, יורד השפע להתגלות בעולם הזה לטובה ולברכה ע"י קדושה דסדרא ושיר של יום ו"קוה" ו"עלינו" וכל הקדישים הקדושים. וכדאי לזכות ללמוד קצת אחרי התפילה כדי שיהיה כלים לאור הנורא של התפילה

לשכון בהם בעולם הזה. וכן כדי שתתקבל למעלה כמובא בשיחה על תורה א' הנ"ל. וכן כדי להוציא מכח אל הפועל את כח הנהר היוצא מעדן ע"י הרב חסד ואמת ע"י לימוד הפוסקים הנפרדים לארבע ראשים בחלקי השלחן כמובא בתורה ח' ואז זוכים ישראל כל אחד כפי בחינתו לאכול את ה"פת שחרית".

אלה חיים יהודיים מפוארים שיכול כל יהודי לחיות ובשבילם ברא הבורא את הבריאה, ובפרט מי שזוכה להתחיל את כל התהליך בחצות וכו'. ואפילו מי שלא זוכה ח"ו. רק שיודע ומאמין שאלה הם החיים וחפץ לשבור כל מניעה שתהיה בשביל לחיות כך ממילא נכלל בחיים הטובים הנ"ל. ודע שה"פת שחרית" היא גולת הכותרת והיא הכתר הקדוש של התהליך. כי ע"י אכילת ישראל נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתא. ומי שאינו מאמין בזה חסר לו אמונה בקדושת ישראל וממילא יהיה לו קשה להתכוון באמת בקריאת "שמע". רק שבאמת צריך בשביל אכילה כזאת בירור האמונה שהוא תנאי להיות המאכל עצמו מבורר. כי שלמות המאכל אחרי כל קיום המצוות שבפת וכל השגחת הכשרות וכו' הוא ע"י כוונת האיש ישראל האוכל בעצמו. שאמונתו השלימה משלימה את בירור המאכל ואז באכילה זו נמשך היחוד פנים בפנים שהוא יקר מאוד שאין לשער ולספר כלל. ומובא כל הענין הזה בתורה ס"ב.

וכל זה בשרש סיבב כבר הקב"ה עימנו ביציאת מצרים וקריעת ים סוף. והמשיך עלינו הבורא כל האורות הקדושים הללו באתערותא דלתתא קטנה מאד מאתנו. כי היה רצונו שיתרחש כל התהליך בעולם הזה ויעשה רושם.

ורישומו אכן ניצב ועומד לעד. רק כדי שיחזיק באמת מעמד בלב יהודי צריך לבסס אותו על ידי הרבה מעשים טובים ואמיתיים שיעשו כלים לקבל האור המופלא והנורא הזה. ולכן מתוך שלא זכינו אז לכל כלי המעשה התחתון הדרוש ורק עמדה לנו אמונתנו בכח משה ללכת אחרי אור ה', צרכים אנו עתה בכל דור וכל ילוד ישראל ללכת בדרך הקדושה הזאת המתחדשת בכל יום, ולתקנה בכלים נאים בכל יום בכל אדם מישראל.

ולכן אנו מקוים בכל לילה לקום ולצעוק על חורבן הבית והסתלקות והסתרת אור הצדיק וקוראים בכל יום קריעת ים סוף וקריאת "שמע" ומתפללים וכו' וממשיכים בכל יום את התיקונים של אותו היום באכילה ומשא ומתן ולימוד התורה והתבודדות ומעשים טובים צדקה וכו' ועמידה בניסיונות והתחזקות האמונה מתוך בקיאות כל אחד במקומו ברצוא או בשוב והתחלות חדשות לרוב עד יבוא גואל ויאסוף כל הנקודות טובות ויבנה הכלים הקדושים כלי המשכן וימשוך שכינת עוזו לשכון בעולם הזה ובליבנו. או אז נאמר קריאת "שמע" ברננה גדולה ותפילתנו תרקיע שחקים ולא בגוזמה.

וזה חלק זעיר מסוד הפסוקים שכששלח פרעה את ישראל ממצרים היינו שכבר נפתח הלב ויצאה המלכות בת חורין ורוצים ישראל בלב בוער לרוץ מיד אל התכלית לחיות את החיים טובים והקדושים בלי שום מונע, לא מצד היצר ולא מצד מניעת הפרנסה וללא שום צורך, מספרת התורה סוד גדול. "ולא נחם...כי קרוב הוא... ויסב...דרך המדבר... וחמושים...ויקח משה את עצמות יוסף...ויסעו מסוכות". כי צריך נחמה

אמיתית על כל שנות הגלות. ופועל קשה יום רוצה רק את המנוחה הרגעית. אבל הבעל הבית בורא כל העולמים יודע מה הכין באמת "עין לא ראתה אלוקים זולתך יעשה למחכה לו". היינו "יעשה" בעולם העשיה ממש ימשך מנוחה ושמחה אור ליהודים. וזה ענין שמו של רבינו שנקרא בישראל רבינו נחמן. שמוביל אותנו לנחמה האמיתית. ואז ביציאת מצרים המתרחשת מאז בכל יום לא רצה ה' יתברך "בנחמה פורתא" וזה "ולא נחם" היינו לא נחם ה' אלא הנחה אותנו אל נחמתנו הגדולה באמת.

כי צריך להיות יחס אל האור בבחי' "מרחוק ה' נראה לי" בחי' מה שנאמר באברהם אבינו שפתח את שורש ההסתכלות באור שהוא בחי' חסד, "וירא את המקום מרחוק". וכן במרים אחות משה "ותתצב אחותו מרחוק". ומובא כל זה בהלכות שלוח הקן על תורה ס"ג סוד המילה ושם מביא ר' נתן שיחה שרבינו אמר לו, "אתה רחוק מה' ע"י דמיון כי מרחיק אותך דברים שאפשר להשתחרר מהם היינו תאוות ודמיונות, (אפילו שלא שייך לאמר כך על ר' נתן אך כך כתב שם ומובן לפי המשך השיחה), אבל אני שאין לי שמץ מזה אני רחוק באמת כי אותי מרחיק ה' בעצמו".

וזה סוד גדול ששייך בהבנה דקה של גדלות הבורא האין סוף. שגם השם אין סוף, הוא עדיין שם וכו' ואפשר להתקרב אליו רק ע"י גבולות וגדרים וצמצומים קדושים שנעשה על ידיהם דביקות בבחי' נוגע ולא נוגע, היינו בחי' "מטי ולא מטי" המובא בכתבי האר"י שהיא השגת הצדיקים המופלגים באמת הנכללים בקדושת הכתר, המובא אצלנו בתורה

כ"ד, שם יש הארת רצון עצומה ומניעה עצומה להתקרב וע"י שניהם נעשה הקשר עם אור הבורא ושם עיקר בנין העומק האמיתי של האמונה. וזה מסביר את השיחה הנ"ל איך שהצדיק מרגיש את הריחוק יותר מכל כי הוא בעל החשק הקדוש והעצום ביותר חשק הנמשך מהבורא בעצמו בנקיות שאין אחריה נקיות ואעפ"כ הבורא בעצמו מונע אותו. ואי אפשר לתאר את הגעגוע הנורא. וזה פארו של הצדיק וקדושתו, זה שמצמצם עצמו אז לרצון הבורא ולא הולך בנפלאות ממנו ולא מרבה את האור יותר מהמידה והוא נסיון הצדיקי אמת ושיבחים הנורא.

וזהו "ויסב" שאמרו חז"ל לשון הסיבה לסעודה. ומובא בתורה ס"ב הנ"ל, (שבעצם אם תשים לב כל דברינו עוסקים בפנימיות התורה הנ"ל כי פותחת באמונה ומדברת מ"ואהבת... בכל לבבך" ועוסקת בענין השכינה ובבחי' פנים ואחור, אמונה והתגלות עיין שם. וכך כל דרך החיבור הזה ללכת עם תורה אחת וללקט בה כל הנשפע לתוכה מתורות אחרות בדרך של שיחה פשוטה על עניני הפרשה), כי יש בהסיבה לשון סעודה ויש בה לשון סיבה ועלילה ושניהם אחד עם תענין בתורה הנ"ל היטב ובפרט בביאור הליקוטים הקצר שעליה. כי הבורא יתברך רצה שנעבוד אותו דרך סיבות ולבושים כדי שלא נחטא ב"קרוב" אסור. ובאמת מובא בתיקונים שלעתיד לבוא יתבטלו העריות היינו יהיה הקירוב מותר לרוב קדושת הכלים והצמצומים שיהיו אז נשלמים בשלמות אמיתי וניצחי בלי יכולת לקלקל. אבל עד אז צריך סיבות ולבושים. "כי קרוב הוא". כי גם צדיקים מופלגים דחקו הקץ במידה דקה והיה בזה

פגם. ואפילו משה רע"ה היה צריך להמתין מלקרב את הערב רב עד שתינתן התורה ולא המתין ונפגם בזה מה שנפגם ולא נכנס לארץ וכו'. וכל שכן איש פשוט מישראל שלא יוכל לעמוד בחשק הנורא שמתגלה בלב ישראל עת משלח פרעה את המלכות לחורין ועמלק נשחט בשלמות בכבוד הבורא ויראתו המתגלית. (ומכאן תבין גדולת ויקרות שמחת פורים שנתן לנו ה' יתברך לשמוח בו בשכרות ובלי גבול ואע"פ תחשב לנו קדושה ושם מחויבים דוקא בסעודה).

ובאכילה נמצא כל ענין הלבוש שמתלבש ה' בניצוצות קדושה שרוצה שנברר אותם באכילתנו ונמשך עלינו הארת הרצון והתחדשות מקיפי האמונה והשמחה בעת האכילה ונציל עצמינו מתרדמת התרגום שבאכילה. ובאכילה מלובש כל ענין הפרנסה שבגינה. כי צריך פרנסה בשביל לאכול. ומכאן תלות בשפע המן הקדוש והתמודדות עם דרגת הקדושה של כל אחד כמה יצטרך להתאמץ ועד להיכן יצטרך לרוץ ללקט וכו'. ואם יקבל את זה בשמחה יוכל להתחזק לרצות להתקדש יותר ויותר ואז הסיבה קרובה ושקופה כי כמה שקרוב יותר לתכלית האמיתית באופן שנשפע לו מזה שמחה וקדושה והלבוש יותר ויותר שקוף אצלו וחיסקו ורצונו בעצם הקדושה, כך יותר פטור מבלבול המדמה ומעמיק באמונה ואכילתו ופרנסתו ושפעו ודעתו הקדושה מבורכים ומלאי השגחה וחיית קודש.

וזה "דרך המדבר" כי מובא בתורה ל"א שכאשר מדבר את כיסופיו בפה מלא באמונה יכול לזכות שאכילתו תהיה בבחי' לחם הפנים. היינו שיהיה הלחם

בבחי' "פנים" ולא אחור. ויעשה ע"י אכילתו יחוד קב"ה ושכינתא פנים בפנים בחי' "שבע שמחות את פניך". ואז כל גלגלי השמיים והמזלות פועלים לטובתו וזורחת שמש הגאולה ונכנעים כל הע' אומין, עיין שם בתורה ל"א, ופרנסתו בקל ובשפע. והכל תלוי באמונה והאמונה נמשכת משבת קודש. ובשבת מצווים לכבדה בשלוש סעודות. והכל נעשה על ידי דיבורי כיסופים שמוציא בפיו והעיקר שיזכה לזה ע"י שיכלל בקדושתו של הצדיק האמת שקדוש בקדושת הברית באמת וכל הנכללים בשמו נשפע עליהם מקדושתו והוא שרש ישראל ושם ישראל על שמו ומה שאנחנו נקראים ישראל הוא על שם שבקריאת "שמע" אנו זוכים להמשיך ע"י קדושתו אמונת ישראל אבינו ע"ה כנ"ל.

וזה "וחמושים" היינו חמש מוצאות הפה שהם מעוררים בעולם העליון חמש אותיות מנצפ"ך והם מולידיים שפע דעת בכל יום מעולם העיבור הנ"ל והם אותיות הדיבור באמונה המובא בתורה ס"ב הנ"ל המכניעים הע' אומין ומוציאים מהם כל חיותם עד שבאים ורודפים לשרת את ישראל כדי לקבל חיות דרך הקדושה כפי שמובא בתורה ד' תנינא על הפסוק "ויבואו זרים וירעו צאנכם" היינו פרנסה ע"י גויים המשרתים אותנו בכח היראה הקדושה שתהיה אז לישראל בכח הארת הרצון המופלגת וזה בחי' ליל הסדר שמצוותו בהסיבה ונמשך בו אור גדול ונורא אור הגאולה והרצון המופלג ובו מצווים ל"הגיד" ולספר הנפלאות כמו שיהיה לעתיד.

ודע לך בלבבך מאד כי בכח רבינו כבר זכו כמה מבני ישראל לחיות חיים

שאינן להם שיעור. ומובא בשיחות שפעם שאלה אמו הצדקת של רבינו מרת פייגא הידועה בקודש ז"ל שהייתה קדושה ביותר כאחד מתלמידי הבעש"ט הגדולים ואמא הורתה הייתה מרת אודל הקדושה שתלמידי הבעש"ט היו רואים אותה כנביאה ממש בעלת רוח הקודש ואחי מרת פייגע הנ"ל היו ה"דגל" הקדוש ור' ברוך ממז'בוש, שכבר מפורסם וידוע וגם ע"י רבינו הק' שהיו צדיקי אמת, וברור שהיה לה ידיעה מה זה צדיק אמת ומה ענינו ואיך הוא מתגלה ואיך מתפתח אורו להשפיע בעולם. ומסופר ששאלה את רבינו, כשראתה שהתחיל לעלות ולהשפיע בעולם ויש לו תלמידים ומבקשים ונבהלה קצת כי היה צעיר מאד וידעה מאחיה ר' ברוך הקדוש שרבינו הוא נשמה מיוחדת ויכול להתקיים רק ע"י מחלוקת ובתוך כל אלה הענינים תבין מעצמך את רקע שאלתה העמוקה לבנה היקר. ששאלה אותו מה ענינו. היינו מה הבחינה שלו והאם הוא אמיתי. ותשובתו הרי היא שיעור נורא בהתנוצצות אור הצדיק בעולם. כי איך יענה לאימו על שאלה כזאת איזה עוז צריך לעמוד בפני צדקת כזאת שהיא אמך והיא טבולה בקדושת הבעש"ט ומוקפת בפאר צאצאיו תלמידיו הקדושים. וענה לה "אני סר מרע אמיתי". ועוד אמר לה שיש אצלו תלמידים שכבר יכולים להתקיים בלי אכילה ושתייה בכח החכמה הקדושה שלימד אותם.

וראה והבן באור השיחה הזאת את תורה ס"ב המופלאה כי שם מדבר מהכנעת הרע שבצד השמאלי של הלב. וצריך לזה להכניע המחלוקת של הסטרא אחרא בשרשה היינו לימוד הפוסקים שאז נפסקת הלכה ואין יניקה ממחלוקת

דקדושה. ועדיין זה לא מספיק כי צריך גם אמונה על כל הקושיות הבאים מהחלל הפנוי. וצריך לצד השמאלי שיהיה קיים כמו שצריך לסיבות שיהיו קיימות. כי ע"י הצד השמאלי יש בחירה ויש התגברות ויש לבוש ליבנות. כי ע"י הצד השמאלי ה' יתברך מזמין לנו ניצוצות קדושה שנפלו בעוונותינו הרבים והם מלובשים בתוך כל מחשבה דיבור ומעשה שיש בעולם הזה. והם הארת החשק שמלובש בתוך הרע המתעורר בכל עת בצד השמאלי. ועבודת ישראל הקדושים לבחור בטוב ולהכנס בסיבות ובאכילה פריה רביה פרנסה כבוד וכו' באופן של בחירה בטוב ולהכניע הרע החופה על ניצוצות הקדושה ולעורר הטוב מתרדמתו ולכלול אותו בלשון הקודש ולהכניע ה"ערוות דבר" עד שיהיה שלום פנימי בליבו ע"י שהרע יכנע ויקבל את מקומו שלעתידי לבוא, להיות משרת תחת כנפי השכינה לישראל ולדעת את מקומו. (זולת הרע של עמלק שאותו צריך למחות לגמרי וזה כבוד השכינה שהגוי בוחר לברוח משותפות עם עמלק כשהוא לא שייך אליו ורוצה לשרת את ישראל בתור גוי כמו בלעם שביקש שיהיה חלקו עם ישראל וראה בתורה י"ד ענין הכבוד הזה ובביאור הליקוטים שם שברר ענין זה בפרטות ולעומק). ולכבוד מאוד לשכינה הקדושה ע"י שמקבל שהוא לא נכנס בפנים רק מסתפק לאור באור החיים על ידי ישראל הזוכים לכנוס ולירא את ה' ולחיות מאורו ממש. וישראל עצמם זוכים לזה בזה שהם מאמינים ודבקים ותלויים בצדיק האמת שהוא בבחי' יוסף. וזה קצת ממה שהאיר רבינו את החינתו בתשובתו לאמו שהוא סר מרע לגמרי היינו יכול לכנוס בצד

השמאלי ללא פגע כמובא בתורה ח' על צדיק האמת ואנשיו המכניעים כל צינורות הרע, ואנשיו יכולים לחיות בלי אכילה ושתייה היינו בלי לבוש כמו שיהיה לעתיד. וזה בחי' "עצמות יוסף" כי צריך לבקש מאוד להתקרב לרבינו הקדוש ולהיות אחד מאנשיו ושיקרא שמו עלי וכו'. ושירשום אותי ברשימתו הקדושה. וצריך מאוד להזהר לא להיות זקן בזה. ולא לחשוב שאני כבר רשום והכל מסודר. כי רבינו רוצה שניקה ממנו חיות חדש לעבודה בכל עת. כי אין זמן כלל בעולם הזה והיצר מבלף ומבלבל ומשקר במשפט מעוקל של נייחא ביום חול וקפידה בשבת כידוע לכל מי שמנסה להשתחרר ממנו. ואין עצה ואין תקוה זולת ההתקשרות בקדושת יוסף בקדושת הברית קדושת ישראל הנמשכת מהצדיק יסוד עולם שכבר נסתלק ומשפיע ממקומו בציונו וספריו ותלמידו האמת ודרכו הפלא בפשיטות קדושת ישראל והצלה. ולכן משה רע"ה רץ אחרי עצמות יוסף בזמן שכל ישראל עסקו במצוות שדידת מצרים הקדושה. כי "השבע השביע" לנו רבינו הקדוש שלא נשכח את ההתקשרות הקדושה ונספר לבנינו את כל מה שהאיר רבינו בנו ולא נשקוט עד שנכניע ה"רעב" שהוא הארת שם ה' אלוקים באחור ונהפכו ל"שבע" הוא הארת שם ה' אלוקים במילוי בבחי' פנים. (ועיין בפרפאות לחכמה על תורה ס"ב לענין השמות הנ"ל).

וזה ענין "סוכות". כי בסוכות תכלית קדושת אסיפת הניצוצות של חג האסיף. ואז מצווים מאד לאכול ולישון בסוכה. שאז השינה סוכה ברוח הקודש תיקון התרדמה שנפלה על האדם והיא תיקון

לה. והיא חידוש האמונה מאד כי השינה יש בה אחד משישים מעלמא דאתי כמובא בתורה נ"ד והרי ידוע כי אחרי האכילה נופלת התרדמה וזה מחוסר האמונה שבאכילת ישראל אבל בכח הסוכה גם התרדמה הזאת מיתקנת. וכל החפצים והמטלטלין ששדדנו ובוזזנו לנו ממצרים יש להכניסם לסוכה שיתקדשו בשם ה'. כי ע"י רוח הקודש של הסוכה מאיר אור הצדיק לספר כל הרמזים שבכל חפץ כמובא בתורה נ"ד הנ"ל שהיא על חלום פרעה ועל בירור המדמה שיכולים לעשות בכח הצדיק. ובכוחה זוכים להכניס חזרה אל הקדושה כל הקדושות שפלט הענן והיכה בהם עמלק.

ומובא בספרים שסוכה גימ' שילוב שם הויה ואדנות. וידוע שסוכה היא בחי' המשכת הקדושה על כל החיצוניות ובחי' הארת הקדושה בבחי' ה"שוב" לקדשם בכח הנקודה העליונה של הצדיק האמת המאירה אור המקדש למלאותו בכל העולם. כי קדושת ארץ ישראל ששלמותה ע"י שלמות ה"אלף" שנבנית ע"י שלוש הנקודות של כניסת א"י שהם הכנעת עמלק ימ"ש ולמנות את מלך המשיח על עצמנו ובניית המקדש, כמובא בתורה ו', תאיר בכל העולם ותספר כבודו ומלכותו שבכל משלה. והעיקר לעורר קדושת הארת הנקודה העליונה הזאת היא ע"י בחי' "ישמע בזיונו ידום וישתוק". וצריך כל אחד לשתוק על העלבון שבליבו מה שרואה כמה הוא רחוק ומלוכלך ומכוער ורק להתחזק בנקודות טובות עליו ועל אחיו חביריו בני ישראל. כי המחלוקת היא נוראה ומלאה ליצנות וארס ולא נותנת לדיבור הנח והזך של רבינו לכנוס בלבבות. והעיקר הוא השלום והאהבה בין

אנשי הצדיק, כי משם תצא תורה. וצריך כל אחד למשול היטב בלבבו ולצעוק מאד לה' על זה. כי בזה תלוי הכל כמו שרבינו כותב בתורה ס"ב ראה בסוף התורה בהשלמות. בדיבור "שיש שלום בין ישראל מוחלין להם על הכל וכו'".

וצריך מאוד להתחזק שה' ממש איתנו. הן לבוא לשמחה ע"י זה והן לקבל יראה מזה. לפחד מאוד לדבר על יהודי או להסתכל איפא שאסור בין עם זה ברע של חבירו האסור עליך מאוד ובין עם זה ברע הכולל המשתולל ברחוב ולפעמים גם בבית ה' ישמור ויציל אותנו מעתה. ורבינו פעם הכריע בשיחה שהיתה בין תלמידיו על סעיף ד' באורח חיים אם צריך לכוון ב"שמע" שם ה' באופן כזה או אחר כמובא שם דעת המחבר ויש בזה דעת הגר"א ושאר קדושים, ואין לו שרש ברור בגמרא. ועיין שם שהוא שרשו בדברי הטור. ואמר רבינו שמספיק וכדאי שם אדנות לסמוך עליו

לכוון בו כיוצא מפיו בפשטות ללא כל כוונה נוספת. כי השמע לאזנך מה שפיו מדבר ואל תבלבל את עצמך במחשבות. וביטא את שם אדנות בלשון אשכנז "גאט" ומשך אותו באריכות ביראה גדולה לומר שאפשר לעבוד את ה' גם כך בלי כוונות עמוקות רק באמונה פשוטה כל אחד במדרגתו הוא כפי שפיו מעורר את ליבו.

וראה שבסוף כל שירת הים אחרי כל שירת הנפלאות של בני ישראל הנקראים "שיר- אל", משתמש הפסוק דוקא בשם אדנות "מקדש אדני כוננו ידך". כי צריך מאוד להתעורר להרגיש חיות הקדושה ע"י האמונה שה' איתנו ממש. וזה דוקא ע"י "דבר אל בני ישראל ויסעו". היינו

ללכת קדימה בעוז ולסמוך עצמנו על שם ה' בפשטות ולהאמין שאנו ממשיכים מלחמת ישראל לעורר שם ה' להלחם בעמלק ימ"ש ואנחנו בכל פסיעה הולכים לארץ ישראל ואנחנו בדרך לארץ ישראל כמו שאמר רבינו על עצמו, וכמו שנאמר בזוהר הקדוש על הפסוק הזה, "בעתיקא תליא מילתא" היינו הצעד הזה שאתה עושה במסירות נפש באמונה ולא מחשבן את היזק עצמך בממון או תאוה או כל חוסר מדומיין, הוא מעורר את בחי' עתיקא שהיא שרש האמונה כי משם נעתקו הימים הראשונים העליונים להיות

כלים מצומצמים לקבל את אור האין סוף ולהאירו בליבות בני ישראל להלל ולשבח לה', ובעתיקא תליא מילתא בכל התחדשות והתחלה חדשה שהיא תמיד קשה כקריעת ים סוף לפי בחי' האדם העושה והזמן והמקום.

חזק ונתחזק להאמין בשרש נשמתנו ולהתעורר באמת אל גורלנו הנעים השמח האמיתי. וה' יעזרנו לאמונה שלימה שהיא מחיית עמלק לשמחה שלימה שהיא חירות ישראל והשכינה ותחזינה עיננו בשובו לציון ברחמים ב"ב אמן ואמן.